

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

И С К А Н Е

от омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на § 14 и §15 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2019 г., с които се създават и изменят разпоредби от Закона за държавния служител

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 3 от Конституцията на Република България се обръщам към Вас с искане да обявите за противоконституционни разпоредбите на §14, с която се създава нова т. 8 към чл. 7, ал. 2 от Закона за държавния служител(ЗДСл), и § 15 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2019г. (Обн. ДВ. бр.103 от 13 Декември 2018г., в сила от 01.01.2019г.). Считаю, че същите са в противоречие с принципите на правовата и социалната държава, равенството на гражданите пред закона, с абзаци 3 и 5 от Преамбюла, чл.4, чл. 6, ал.1 и 2, чл. 48, ал.1 и 5, чл. 51, ал.1, предл.1 и чл.116 от Конституцията.

I. Относно противоконституционността на чл.7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл

Разпоредбата гласи: „ Не може да бъде назначавано за държавен служител лице, което: ...8. е упражнило правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69 или 69б от Кодекса за социално осигуряване (КСО), освен при условията на чл.15, ал.1, чл. 81в, ал. 6 и чл.8 4а.”

Изброените видове пенсии в чл.7, ал. 2, т. 8 са пенсии за осигурителен стаж и възраст с различни предпоставки за възраст и продължителност на осигурителния стаж в отраслите, в които осигурените лица са упражнявали трудовата си дейност.

Уредбата на правното положение на държавните служители има своите основи в нормата на чл. 116 от Конституцията. Ал.1 предвижда: „Държавните

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

служители са изпълнители на волята и интересите на нацията. При изпълнение на своята служба те са длъжни да се ръководят единствено от закона и да бъдат политически неутрални.”

Изпълнението на високите изисквания, установени в чл. 116, ал.1 от Основния закон, има своето продължение, в ал. 2 на разпоредбата, която гласи: „Условията, при които държавните служители се назначават се определят със закон”. Такъв нормативен акт е Законът за държавния служител, включително и допълнението в чл.7, ал. 2, т.8 от ЗДСл.

Изпълнението на конституционната делегация по чл.116, ал. 2 от Конституцията за назначаването на държавните служители, част от което е и новата разпоредба на чл.7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл подлежи на общо основание на контрол за конституционност по чл.149, ал.1, т. 2 от Основния закон.

Оспорваната разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл противоречи на първо място на принципа на правовата държава. Този принцип въздига правата на личността и нейното достойнство във върховен принцип (абзац 3 и 5 от Преамбюла на Конституцията), а съгласно чл. 4 от Основния закон Република България е правова държава, управлява се според Конституцията и законите на страната и гарантира правата и достойнството на личността.

Но вместо да гарантира правата на гражданите относно достъпа им до държавната служба и конституционното им право на труд, на трудово възнаграждение и на обществено осигуряване съгласно чл. 48, ал. 1 и 5 и чл. 51, ал. 1 от Конституцията, чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл ги ограничава. „Ограничението” се изразява в отнемане на възможността да постъпят на държавна служба като държавни служители и да получават възнаграждение за изпълнението ѝ. „Ограничението” накърнява правата на изрично посочените групи от граждани, упражнили правото си на изчерпателно изброените видове пенсии по КСО: по чл. 68 - най-масовата група от пенсионери с пълен размер на пенсията; по чл. 68а-пенсионери с намален размер на пенсията; по чл. 69 - военнослужещи и приравнени към тях служещи от сектор „Сигурност”; по чл. 69б –работещи при условията на I-ва и II-ра категория труд. Тези лица не могат да бъдат назначавани за държавни служители. Те са категорично изключени от кръга на възможните кандидати за изпълнение на държавна служба и са лишени от всякакъв шанс да имат достъп до нея. Това намалява техните конституционни социални права - на труд, трудово възнаграждение и обществено осигуряване по чл. 48, ал.1 и 5, чл. 51, ал. 1, предл.1 от Конституцията, което нарушава принципа на социалната държава. Въведеното ограничение влошава тяхното и на членовете на семейството им жизнено равнище и накърнява достойнството им (Решение № 12 от 25.09.1997 г. по к.д. № 6 от 1997 г.; Решение № 21 от 15.07.1998 г. по к.д. № 18 от 1997 г.; Решение № 3 от 13-04.2006 г. по к.д. № 4 от 2006 г. и др.).

Член 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл съдържа още едно противоречие с принципа на правовата държава. Този принцип, съгласно Решение № 10 от 3 декември 2009 г. по к.д. № 12 от 2009 г. „изисква от законодателя да бъде последователен и предвидим и да не допуска създаването на взаимно изключваща се правна уредба”. (В този смисъл са и други решения на конституционната юрисдикция: Решение № 5 от 2000 г. по к.д. № 4 от 2000 г.; Решение № 9 от 1994 г. по к.д. № 11 от 1994 г. и т.н.).

Уредбата, която създава чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл, не е нито последователна, нито предвидима. Само преди 4 години с изменението на чл. 94 от Кодекса за социално осигуряване в изпълнение на задължителното за България решение на Съда на Европейския съюз от 5.11.2014 г. по дело C-103/13, Сомова по преюдициално запитване от Административния съд-София град беше изрично потвърдена възможността осигурените лица да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст и да продължават да работят по трудовото или служебното си правоотношение, без да го прекратяват. С новата уредба се допусна паралелното съществуване на трудово или служебно правоотношение с получаването на пенсия за осигурителен стаж и възраст. А оспорената разпоредба императивно въвежда забрана лица, които са придобили и упражнили правото си на посочените видове пенсии, да бъдат приемани на държавна служба като държавни служители и да упражняват конституционното си право на труд и обществено осигуряване.

Оспорваната законова норма противоречи на правната сигурност на гражданите в упражняването на конституционното им право на труд по чл. 48, ал. 1 от Конституцията. Правната сигурност и предсказуемост са част от съдържанието на правата на гражданите и тяхното гарантиране за упражняването им, както повелява чл. 4, ал. 2 от Основния закон. Решение № 7 от 2001 г. на Конституционния съд по к.д. № 1 от 2001 г. и цит. Решение № 10 от 2009 г. по к.д. № 12 от 2009 г. изрично предвиждат, че приеманите от законодателния орган закони е „необходимо да гарантират правна сигурност...на гражданите и юридическите лица”.

Правото на посочените видове пенсии е придобито законосъобразно и добросъвестно упражнено при действието на установения към момента на придобиването и упражняването им закон в контекста на конституционното им право на пенсия, като една от основните форми, в които се упражнява конституционното право на обществено осигуряване по чл. 51, ал. 1, предл. 1 от Основния закон. И гражданите очакват, че те ще продължат да го упражняват и да се ползват от него и от благо, което то им предоставя, при същия режим и имат увереност в стабилността на закона, по който са го придобили и упражнили. Практиката на Конституционния съд брани придобитите права, станали част от правата на гражданите (Решение № 12 от 25 септември 1997 г. по к.д. № 6/1997 г.; Решение № 7 от 2001 г. по к.д. № от 2001 г., Решение № 10 от 2009 по к.д. № 12 от

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

2009 г. и др.). Член 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл ги изненадва, като им забранява да постъпват на служба като държавни служители. Ако лицето е знаело, че упражняването на конституционното му право на пенсионно осигуряване му отнема възможността отново да постъпи на работа като държавен служител, може би не би го упражнило, още повече, че упражняването на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст не се погасява по давност (чл. 105, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване).

Оспорваната законова разпоредба нарушава и конституционния принцип на равенство на гражданите пред закона (чл. 6, ал. 2, изр. 1 от Конституцията). В Решение № 8 от 12 май 1999 г. по к.д. № 4 от 1999 г. Конституционният съд изрично подчертава: „Съдът многократно е отбелязвал, че равенството на всички пред закона е основен принцип на демократичната правова държава...”. Оспорваната законова разпоредба нарушава открито този принцип. Нещо повече, тя самата генерира неравенство в две важни посоки от живота на гражданите.

Неблагоприятните последици, които чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл установява за лицата, упражнили правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69 и 69б от Кодекса за социално осигуряване поставя въпроса: по какви критерии е направен този „подбор” и защо не са включените и останалите 3 вида пенсии за осигурителен стаж и възраст, които имат същата правна природа на пенсии за осигурителен стаж и възраст - по чл. 69а за балерини, балетисти и танцьори, по чл. 69в – за учителите и по чл. 69г – за магистратите. А това е необходимо, за да се прецени обществената необходимост за въвеждането на подобно разграничение между отделните видове пенсии за осигурителен стаж и възраст (Решение № 4 от 22.09.2002 г. по к.д. № 14 от 2002 г.).

Оспорваната законова разпоредба създава още едно разделение между пенсионерите, упражнили правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69 и 69б от Кодекса за социално осигуряване, и лицата, пенсионирани по тези видове пенсии, които постъпват на работа по трудово правоотношение. За тях няма такова ограничение, подобно на установеното по чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл. Това създава още едно основание за разделение и противопоставянето в общността на лицата, упражнили правото си на пенсия. Освен всичко друго, разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл е и социално недалновидна за развитието и спокойствието в обществото.

II. Относно противоконституционността на § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019 г.

Оспорената разпоредба предвижда:

„ (1) Държавните служители, назначени към датата на влизане в сила на този закон уведомяват органа по назначаването за наличието на основание за недопустимост по чл. 7, ал. 2, т. 8 от Закона за държавния служител в срока по чл. 27 от същия закон.

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

(2) Служебните правоотношения на държавните служители към датата на влизане на този закон в сила, които са упражнили правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69, или 69б от Кодекса за социално осигуряване се прекратяват от органа по назначаването с едномесечно предизвестие.”

Конституционното основание и на § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019 г. е в чл.116, ал. 2 от Конституцията, но във втората негова част, която предвижда: „Условията, при които държавните служители ...се освобождават от длъжност...се определят със закон”.

Член 116, ал. 2 от Основния закон овластява Народното събрание да определи „условията за освобождаване от длъжност на държавните служители.” В изпълнение на тази делегация приетият през 1999 г. Закон за държавния служител създава нарочна уредба за прекратяване на служебното правоотношение (гл.VI,чл.103-108), многократно изменяна и допълвана. Този път тя се допълва с § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019г.

Разпоредбата на § 15, ал. 2 е противоконституционна на основания, свързани с нейното „собствено” нормативно съдържание. Същата въвежда имплицитно ново основание за прекратяване на служебното правоотношение, което е прикрито и изрично не е прогласено. А самата разпоредба е императивна.

Вместо да създаде изрично ново основание за прекратяване на служебното правоотношение с действие занапред, каквато е делегацията на чл.116, ал. 2 от Конституцията, §15 сам заповядва прекратяването „ex lege” на заварените, законосъобразно учредени и съществуващи служебни правоотношения на държавните служители, които са упражнили конституционното си право на пенсионно осигуряване, като една от основните форми на упражняване на основното им право на обществено осигуряване по чл. 51, ал. 1, предл. 1 от Конституцията (Решение № 11 от 29 юли 1992 г. по к.д. № 18/1992 г., Решение № 12 от 25 септември 1997 г. по к.д. № 6/ 1997 г., Решение № 7 от 31 май 2011 г. по к.д. № 21/ 2010 г. и др.). Това не може да бъде функция на закон, който съгласно общоприетите принципи и норми в правото създава общи правила за поведение с действие занапред и за неопределено време. А в конкретния случай законодателят е създал „законодателен акт”, с който разпорежда пряко и непосредствено масово прекратяване на служебните правоотношения със стотици и хиляди държавни служители. С § 15 на органа по назначението се възлага само задължението да издаде заповед за уволнение, без никакво право на преценка на професионалните качества на държавните служители. Такива законодателни разпоредби имаше в действащото законодателство преди края на 1989 г., но те бяха по принцип изоставени в условията на демократичната и правова държава. Такава законова разпоредба не е присъща на „закона”, чието създаване делегира на законодателя чл. 116, ал. 2 от Конституцията. В сегашния ѝ вид подобна разпоредба, каквато е § 15, ал.2 ПЗР на ЗДБ за 2019г., е

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

противоконституционна. Тя съдържа категоричен императив за прекратяване на служебното правоотношение от влизането ѝ в сила, т.е. от 1 януари 2019 г. Завършващият израз в нея, че прекратяването на служебното правоотношение се извършва от органа по назначаването не променя, нито смекчава неговата императивна правна природа диспозиция, а само изрично заповядва, че прекратяването се извършва от органа по назначаването с предизвестие, разрешение, което е общоизвестно с чл.106-108 от ЗДСл от 1999 г. насам. Такова основание не е съществувало, нито при възникване на служебното правоотношение, нито при упражняването на правото на съответна пенсия на лицето. Всъщност оспорваният текст на § 15, ал. 2 ПЗР на ЗДБ за 2019г. не формулира изрично основание за прекратяване на служебното правоотношение, а мълчаливо и имплицитно придава обратна сила на чл.7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл.

Упражняването на правото на пенсия като конституционно право (чл. 51, ал.1, предл.1 от Основния закон) в тези случаи е добросъвестно и законосъобразно, защото към този момент – след промените в чл. 94 от Кодекса за социално осигуряване гражданите могат упражняват правото си на пенсия, без да прекратяват правоотношението си (трудова или служебна). Сега тези отрицателни последици се налагат като санкционни заради упражнено конституционно право. Това обезсмисля разпоредбата на чл. 94, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Това е прилагане на обратно действие на закона, което се допуска само по изключение и с изрична разпоредба на закона (арг.чл.5, ал.3 от Конституцията, чл.14, ал.1 от Закона за нормативните актове). Не е спазено нито едното, нито другото изискване, поради което нормата противоречи на принципа на правовата държава. В този смисъл е и трайната практика на Конституционния съд (Решение № 9 от 20.06. 1996 г. по к.д. № 9/1996 г.; Определение № 1 от 27 януари 2007 г. по к.д. № 3/2005 г.; Решение № 7 от 29.09.2009 г. по к.д.№ 11/2009 г. ; Решение № 14 от 21 декември 2010 г. по к.д. 17/2010 г.; Решение № 12 от 11 ноември по к.д. № 15 от 2010 г.; Решение № 14 от 21 декември 2010 г. по к.д. 17/2010 г.; Решение № 4 от 11 март 2014 г. по к.д. № 12 от 2013 г.; Решение № 10 от 29 септември 2016 г. по к.д. № 3/ 2016 г. и др.).

Прекратяването на служебното правоотношение по § 15 накърнява правната сигурност при добросъвестното упражняване от гражданите на правото им на пенсия. Нарушена е конституционната ценност за правна сигурност на основните им права, която абзац 3 от Преамбюла на Конституцията е обявила и въздигнала във върховен принцип. Само това нарушение на Преамбюла на Конституцията и на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 2 от Конституцията са достатъчни, за да се поиска обявяването на разпоредбата на §15 за противоконституционна.

Нормата разколебава доверието на гражданите в закона и правото. Гражданите изтръпват пред поредното изменение и допълнение на КСО, което

нахлува в тяхното правно пространство, достойнство и сигурност. А доверието на гражданите в държавата е ценен влог в стабилността на държавата (Решение № 7 от 29 септември 2009 г. по к.д. № 11/ 2009 г.). В това решение изрично се подчертава: „ Правните субекти трябва да имат доверие в установения със законите правов ред и да съобразяват поведението си с установените в закона правила.” §15 ПЗР на ЗДБ за 2019 г. е пример за законова разпоредба, която създава недоверие на гражданите в закона.

В заключение, като обща констатация за противоконституционността на чл.7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл и § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019г. е тяхното противоречие с множество решения на Конституционния съд. Това ми дава основание да напомня Решение № 14 от 21 декември 2010 г. по к.д. № 17/2010 г., съгласно което нарушенията на решенията на Конституционния съд от закона „са нарушения на самата Конституция.”

III. Противоконституционността на оспорените разпоредби може да бъде разгледана и през призмата на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС, Конвенцията), които, съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията, имат пряко действие и юридически примат спрямо противоречащите им вътрешноправни разпоредби. От тази юридическа перспектива, всяко нарушение на Конвенцията, допуснато чрез приемане на нормативен акт, противоречащ на нейните принципи, имплицитно нарушава и българската Конституция.

Нарушенията на КЗПЧОС се отнасят главно до атакуваната пред КС разпоредба на §15 от ПЗР на ЗДБ за 2019 г., според чиято втора алинея служебните правоотношения на държавните служители към датата на влизане на този закон в сила, които са упражнили правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69, или 69б от Кодекса за социално осигуряване се прекратяват от органа по назначаването с едномесечно предизвестие.

Задължителното и императивно прекратяване на служебните правоотношения с държавни служители, които добросъвестно и законосъобразно са упражнили правото си на пенсия, несъмнено лишава последните от трудово възнаграждение, което е аспект на правото по чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията на „мирно ползване от притежанията“. От тази перспектива то лишава засегнатите лица от тяхно легитимно очакване, базирано на ясен закон, с предвидимо действие и последици.

Според практиката на Европейския съд по правата на човека, правото на собственост или притежанието не се изчерпва само с вещноправното му съдържание. „Притежание”, по смисъла на чл.1 от Протокол № 1, са определяемите и изискуеми вземания, възможностите за предприемане и осъществяване на стопански инициативи, както и легитимните очаквания. (виж § 104 от решението по делото

Kirilova and Others v. Bulgaria и визираните там решения по делата Almeida Garrett, Mascarenhas Falcão and Others v. Portugal, § 47; Jorge Nina Jorge and Others v. Portugal, § 51; и Mora do Vale and Others v. Portugal, § 38).

Концепцията на понятието „легитимно очакване”, по смисъла на чл.1 от Първи допълнителен протокол, е развита за първи път от Европейския съд по правата на човека по делото Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland (Решение от 29 ноември 1991, Series A no. 222, р. 23, § 51). В него Съдът приема, че издаването на разрешение за строеж в имот извън регулационните граници на населеното място, въз основа на което дружеството е закупило земя с намерение да я застрои, води до възникване на „легитимно очакване”, защитимо от чл.1 от Първи допълнителен протокол, като „притежание”.

По делото Koreský v. Slovakia, Решение от 28.09.2004 г., за да прецени дали жалбоподателят има „притежание” по смисъла на Конвенцията, Съдът систематизира принципите, изведени в практиката му, във връзка с понятието „легитимно очакване”. Според мотивите на решението:

„46. В по-скорошно дело, жалбоподателят е наел от местната власт земя за период от 22 години, срещу заплащане на годишна сума, с призната възможност да поднови наема за последващ период, след изтичане на срока на договора и, съгласно клаузите на наемното правоотношение, е издигнал за своя сметка множество сгради за извършваната от него дейност, свързана с леката промишленост. Съдът е намерил, че жалбоподателят има най-малкото „легитимно очакване” да упражни правото си на подновяване на договора и то трябва да бъде разглеждано, за целите на чл.1 от Протокол № 1, като „присъединено към правата му върху притежанията, които са му предоставени ... под наем” (вж *Stretch v. the United Kingdom*, no. 44277/98, § 35, 24 юни 2003).

47. В горните дела, жалбоподателите имат право да разчитат на факта, че правният акт, въз основа на който са поели финансови задължения, няма да бъде отменен с обратна сила. Следователно, в този вид дела, „легитимното очакване” е основано на разумно обосноваването позоваване на правен акт, който има правно основание и носи вещни права.

48. Друг аспект на концепцията за „легитимните правни очаквания” е илюстриран в *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium* (Решение от 20 ноември 1995, Series A no. 332, р. 21, § 31). Делото е свързано с претенция за вреди, произтичащи от самолетни инциденти, които са били причинени от непредпазливо поведение на белгийски пилоти. Съгласно националното деликтно право, такива искиове възникват с настъпването на вредата. Съдът е класифицирал тези искиове като „активи” и е приел, че чл.1 от Протокол № 1 има действие спрямо тях. След това, той е продължил, като е отбелязал, че въз основа на редица решения на Касационния съд,

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

жалбоподателите могат да твърдят, че са имали „легитимно очакване”, че техните искове, произтичащи от процесните инциденти, ще бъдат разгледани в съответствие с общото деликтно право.”

От гледна точка на цитираните правни стандарти, прекратяването на служебните правоотношения на държавните служители само защото те добросъвестно и законосъобразно са упражнили правото си на пенсиониране, в период, когато това не е било свързано с неблагоприятни последици за тях, несъмнено осуетява легитимното им очакване и нарушава правото им по чл.1 от Протокол № 1.

В решението от 9 януари 2013 г. по делото О.Волков срещу Украйна (жалба № 21722/11), ЕСПЧ прие, че уволнението на магистрат засяга и правото му по чл.8, тъй като засяга цял комплекс от лични взаимоотношения, както и фактори като обществено мнение и самооценка на жалбоподателя. Ето защо изненадващото и некореспондиращо с ясна легитимна цел уволнение на хиляди държавни служители на формално основание, което не е съществувало нито при възникването на служебното им правоотношение, нито към датата на тяхното пенсиониране, несъмнено поставя засегнатите лица в ситуация на битова и житейска изненада, която попада в приложното поле на чл.8 от Конвенцията, според който:

„1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона

и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.“

На последно място избирателното прекратяване на служебните правоотношения само на определени категории държавни служители, без да е ясно защо други категории държавни служители, намиращи се в съпоставима правна ситуация, не са обхванати от §15, ал.2 от ПЗР на ЗДБ за 2019 г., представлява пряка дискриминация, противоречаща на чл.14 от КЗПЧОС, според който:

„Упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено, рождение или друг някакъв признак.“

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

В подкрепа на горния извод са както липсата на ясна легитимна цел на масовото уволнение на държавни служители, кореспондираща с разбираем обществен интерес, така и явно диспропорционалното засягане на индивидуални права, произтичащи от чл.1 и от чл.8 на Конвенцията.

Поради горното следва да се приеме, че атакуваната разпоредба е противоконституционна и поради противоречието ѝ с чл.1 от Протокол № 1, чл.8 и чл.14 от КЗПЧОС.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид изложеното и на основание чл. 150, ал. 3 от Конституцията на Република България, моля да образувате конституционно дело и да обявите разпоредбите на §14, с която се създава нова т. 8 към чл. 7, ал. 2 от Закона за държавния служител(ЗДСл), и § 15 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2019 г. за противоконституционни поради противоречието им с принципите на правовата и социалната държава, равенството на гражданите пред закона, с абзаци 3 и 5 от Преамбюла, чл.4, чл.6, ал.1 и 2, чл. 48, ал.1 и 5, чл. 51, ал.1, предл.1 и чл.116 от Конституцията.

Моля да конституирате като заинтересувани страни по делото Народното събрание, Президента на Републиката, Министерския съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд и Главния прокурор.

Прилагам преписи от искането за предложените заинтересувани страни по делото.

С уважение,

МАЯ МАНОЛОВА
ОМБУДСМАН НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ